

Categoria C

ONZE PARADES UNA VIDA

Deu i cinc minuts del matí d'un dilluns vint-i-sis d'agost. Pujo al tren que, per cert, està molt fosc. No hi ha ningú més en cap vagó. M'assec a una butaca al costat de la finestra. Crec que estic preparada per començar aquest llarguíssim viatge. Sí, i tant que ho estic. El tren arrenca.

Primera parada. Entren un noi i una noia, semblen un matrimoni normal i corrent. Els miro. Es dirigeixen cap a mi. Però què fan? Per què m'abracen? Per què ploren? Però no sembla que plorin perquè estiguin tristos, sembla més que ho facin d'emoció. La dona, a més, sembla estar esgotada. Jo continuo observant la parella sense entendre massa bé què els hi passa. Al cap de poca estona entren una parella d'ancians i una nena, que deu tenir uns quatre anys i escaig. Els dos primers, en veure'm, tenen una reacció similar a la del primer matrimoni. La nena se'm queda mirant des de la porta i es va apropant a mi a poc a poc. Em mira als ulls, m'acaricia les galtes, em fa un petó al front i em diu: "Hola germaneta". Jo continuo sense reaccionar. Em sento observada. De cop, el tren comença a avançar a una velocitat tan desmesurada que no sóc capaç de veure el que m'envolta.

Segona parada. Que bé que m'ho he passat avui! Totes les amigues han vingut a casa a celebrar que ahir vaig fer vuit anys. Primer hem jugat una estona a basquet, després la mare ha portat un pastís gegant amb unes espelmes de colors i jo les he apagat. Després, les meves amigues m'han donat els regals que m'havien comprat. El meu preferit ha estat el que m'ha fet la Laura, per fi tinc una nina que pot parlar!

Tercera parada. Que ràpid que avança aquest tren! Sembla que fos ahir quan vaig fer els vuit anys i demà ja faig els dotze. Aquest any començaré primer d'ESO. Això d'anar a l'institut em fa una mica de por, però tothom diu que no està tan malament. La mare m'ha dit que a partir d'aquest any començarà a pujar molta gent al meu vagó.

Quarta parada. Mare meva, quina moguda que hi ha hagut al tren aquests últims anys! La mare tenia raó, des dels dotze anys les portes no s'han parat d'obrir i tancar contínuament. Ha entrat molta gent nova, gent que n'estic segura que ha entrat per quedar-s'hi. També han sortit alguns dels que em pensava que es quedarien. Per una part em sento una mica decebuda, aquella que jo considerava amiga des de petita m'ha traït mentre jo confiava en ella. Per l'altra part però, em sento contenta. Aquelles quatre i aquells cinc amb qui a la segona parada ja vam jugar junts encara continuen aquí i, a més, ha entrat molta gent nova: dues noies del poble del costat, aquells amb qui vaig passar dues setmanes a l'estiu descobrint terres angleses, aquell que ha estat estiuellant al meu poble i molts més. Ha estat una parada on, a més d'emportar-me gent molt valuosa, m'he emportat molts coneixements i experiències. També he pogut comprovar que el que em deia l'àvia era totalment cert. He sentit milers de vegades aquell

discurs, però no m'importa que me'l torni a repetir un cop més perquè sé que darrera aquelles paraules qui està parlant és l'experiència. Sempre fa el mateix: s'asseu al meu costat, m'abraça per darrera l'esquena i inicia el seu parlament: "quan comença el viatge, el tren obra les portes a tothom. Molta gent entrarà al teu vagó, s'asseurà a la butaca del teu costat, et semblarà que has trobat en ells una amistat verdadera, però el temps serà qui et demostrarà si en realitat ho és o no. Els anys faran baixar del tren aquells que no han sabut aprofitar el que tu els oferies. Quan estaran a baix s'adonaran que t'han perdut, però ja serà massa tard, hi ha trens que només passen una vegada. Llavors, en qui hauràs de pensar és en aquell que, malgrat el pas dels anys, continua al tren i no té la intenció de baixar-ne. Aquest serà qui t'estarà valorant de veritat i qui tu hauràs d'intentar conservar.

Cinquena parada. Facultat de dret de la UAB. Què faig aquí? Em sento tan perduda com en la primera parada. Noto que he fet un pas molt important en la meua vida, he pres una decisió que marcarà el meu futur. M'esperen quatre anys durs però, segons tothom que ha passat per aquesta parada, uns dels millors. De fet, sona bastant bé la idea de compartir pis a Barcelona amb dues amigues i estar allunyades dels pares.

Sisena parada. El tren s'ha aturat. Potser hi ha algun problema. Aprofito per mirar les parades per les que he passat i per les que encara he de passar. Sembla mentida lo ràpid que avança el tren. El temps que porto viatjant ha estat magnífic, hi ha hagut moments més bons que d'altres, però tots són per emmarcar. Això em dóna forces per continuar avançant.

El motor es torna a engegar. No hi ha hagut cap avaria, resulta que hi ha hagut un encreuament de dos trens, el d'en Simon s'ha posat al mateix camí cap on avançava el meu. En Simon és un noi anglès que de petit vivia al meu poble. Quan es va fer més gran, va haver de tornar al seu país per raons econòmiques, però el temps ha decidit que aquelles tardes de juliol i agost jugant junts a la piscina de la senyora Brooking, la seva àvia, no passessin a l'oblit. Ha tornat de Londres i ha decidit quedar-se aquí, al meu costat.

Setena parada. Avui em toca a mi. Em toca a mi vestir-me de blanc. És una parada per la qual totes volem passar. És el moment en què totes les noies ens sentim com les princeses dels contes de fades que la mare ens llegia abans d'anar a dormir. Han passat nou anys des d'aquell encreuament i els nostres trens han continuat avançant junts cap endavant, igual com jo ho estic fent ara per arribar fins a l'altar. Estic tremolant i noto que el meu pare, a qui estic agafant la mà, també. A mesura que vaig caminant, vaig sentint comentaris dels convidats. La senyora Elvira, la meua veïna, sembla que estigui més nerviosa que jo i, com de costum, no calla en tota l'estona: "Qui m'hauria dit que aquella mocosa que jugava a tirar pedres al meu jardí algun dia es convertiria en una princesa com aquesta?". "La polsera que porta, li he regalada jo". "Trobo que aquest pentinat li afavoreix molt". "Tal i com va maquillada, s'assembla a la meua filla que, per cert, no ha pogut venir perquè està de vacances a Islàndia".

Arribo a l'altar, on em trobo amb en Simon. Ens posem els anells. A partir d'ara, els nostres trens no avançaran cap a la mateixa direcció, sinó que serà un sol tren amb el qual viatjarem junts.

Vuitena parada. Avui, dia 6 de maig de 2020, apareix un nou vagó al nostre tren. Es diu Sara. Comença un llarg viatge per una criatura que ha pesat 3,2 quilos al néixer. D'entre totes les parades em quedo amb aquesta. Ha estat un dels millors moments al llarg de tot el trajecte.

Novena parada. Últimament aquest vehicle torna a anar massa ràpid i això no m'agrada. Sense assabentar-me'n ja he viscut gairebé mig segle. No és que estigui passant per la famosa crisi dels quaranta, o això crec, però no tinc ganes que el tren es comenci a deteriorar. He entrat en aquella etapa on ja sóc massa gran per sortir un divendres a la nit, les arrugues apareixen al meu front sense permís, he d'anar més sovint a la perruqueria si vull continuar mantenint el cabell amb color, els meus pares es comencen a fer grans, els meus fills també i ja tenen ganes de sortir... En fi, el millor és que no em capfiqui i que segueixi aprofitant el recorregut que encara em queda.

Desena parada. De mica en mica, aquest tren va deixant de ser el que era. Avui, als seixanta set anys, deixo d'exercir de jutgessa. Noto com un vagó es desenganxa del tren i es perd al no-res. Em sento sola, els pares també m'han deixat. Sé que tinc en Simon i els meus fills, però sento que el tren va perdent parts essencials per al seu funcionament.

Onzena parada. El tren ja gairebé no té ni portes ni finestres i s'ha d'arreglar el motor contínuament si volem continuar avançant.

Crec que ja no em queden gaires parades. De fet, ja no tinc les mateixes ganes de viatjar que tenia fa uns anys. He complert amb la major part dels objectius que m'havia proposat. He tingut una infància màgica, he gaudit com toca de la joventut, he aconseguit treure'm la carrera que volia, he trobat un marit exemplar amb qui he pogut viure una de les millors experiències com és la de tenir dues filles precioses i he pogut veure com els trens d'aquestes arrencaven i transcorrien un bon camí. He passat per onze parades que m'han ensenyat molt i m'han fet créixer i no canviaria això per res. Al cap i a la fi, aquestes onze parades són les que resumeixen millor el transcurs d'una vida.

Dues i deu minuts de la matinada d'un dimarts 5 de maig. Els altaveus anuncien que el tren ha arribat al seu destí final. Els llums s'apaguen i les portes s'obren. Baixo del tren, ha arribat el meu moment.